

Poljubiti to grdo cunjo! No, ubogi ujec je vedel, da ni pomoči, in naglo je približal »zato pupičo« k obrazu, kakor da jo poljublja. Potem pa je kar zbežal v svojo sobo. — Zdaj manjka samo še »koješa bjačati!« si je rekel, ko je zopet vzel knjigo v roko.

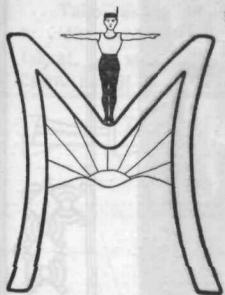
No, vsaj za nocoj je bilo trpljenja konec ...

(Dalje.)

ANTONIJA GERMKOVA:

Prijateljci.

ilica in Nada sta prijateljci. Od jutra do večera stikataz glavici skupaj in raznašata po hiši, kar smeta in česar ne smeta. Skupaj se igrata — Milica je namreč edinka in ima mnogo igrač — pa ko se naveličata igranja, se skregata in — čujte! — stepeta in spraskata! Ali to traja le malo časa, potem sta si zopet dobri. Nada pravi: »Milica, jaz bom mama, ti boš pa teta; ali hočeš?«

»Ne, ne!« pravi Milica, »jaz bom Miklavž, ki ti prinesem mnogo lepih igrač!«

Pa se spravi Milica na stol, okrog sebe naloži vse polno igrač in kliče: »Nada Emek!«

Ta pride, vzame igračo, pa jo postavi v drugi kot sobe.

Pa zopet: »Nada Emek!«

Pa iznova pride in vzame, kar ji da »Miklavž«.

A kmalu se tega naveličata, pa Nada reče: »Veš, jaz bom psiček!« Pa se vrže na kolena in posnema z lajanjem psička. — A tudi to traja le malo časa. Zakaj če je Nadina ali Miličina mama kje blizu, mora »psiček« takoj vstati in še okregan je, ker si na tak način maže obleko.

Taki sta naši deklici, nagajivi — živi sta, da je kaj.

Milica ima očeta, ki je daleč tam na bojišču.

Ako jo kdo vpraša: »Milica, kako boš pisala očetu pismo?« — tedaj se nasmeje in začne: »Ljubi moj očka! Milica je velik — lumpek!«

Nasmeje se sladko, in tudi mi se ji nasmejemo. Le njeni mamic silijo solze v oči, ko se spomni onega tam daleč, ki jo ima tako rad. —

Milica ima tudi tetko. A ta teta ni Milici prav nič v sorodu, le rada jo ima tako, da jo mora nazivati za tetko.

Ker je Nada naslikana v »Zvončku«, kako lepo moli za brata, pravi tetka: »Milica, ti lepo moliš vsak večer za svojega očeta; ali ne?«

»Tako držim rokce, tetka!«

»Prav tako! Popoldne te povedem na izprehod,« ji odgovori.

Milica moli za očeta

Pa jo napravi in odvede naravnost k fotografu, da naslika tudi Milico, ki moli za očeta. Njena mama ni ničesar vedela o tem, a tudi Milica je znala molčati!

Ko so bile slike končane, dobi Miličina mama sliko po pošti in na njej vidi svojo Milico! Ves dan je potem jokala od veselja.

Tudi oče v strelskih jarkih je dobil Miličino sliko s primernim besedilom. Pa je odpisal: »Ljubi moj Milček, moj otrok! Dobil sem danes Tvojo sliko, ki na njej tako angelsko prosiš zame — za svojega očeta. Hvala Ti, otrok moj, hvala Tvoji dragi mami! Ti tega danes ne razumeš, razume me pa mamica, ki ji povem, da je bil današnji dan, najlepši dan mojega življenja v vojni! Poljub, otrok moj!«

Ta dan je bil zopet dan joka, žalosti in veselja.

Tako rasteta in se razvijata naši dve deklici. Ko bosta veliki in vidita svoji sliki v »Zvončku«, se jima zbudi spomin, kako je bilo takrat, ko sta molili za brata in očeta — pa si ne bosta želeli onih časov nazaj!

Mali ribič.

*Juhé, juhé —
jaz mladi ribič in mornarček,
ko pojdem jutri v barčici
z očetom na morjé!*

*Klobuček slamnati postrani,
pa cvetke pisane za trak —
in v morje zaveslam pogumno
v jutranji mrak;
pa nate, kužek, ne bom zabil,
še tebe bom na lov povabil
jaz ribič mlad.*

*Juhé, juhé —
zavriskam čez to zéleno morjé,
da čula me še mamica
doma za našo bo vasjo . . .*

Josip Kralj.

